Απόφαση **1618 / 2007** (Α1, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 1618/2007

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
Α1΄ Πολιτικό Τμήμα
ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Δημήτριο Λοβέρδο, Αντιπρόεδρο, Γεώργιο Καλαμίδα, Δημήτριο Κανελλόπουλο, Διονύσιο Γιαννακόπουλο και Ιωάννη-Σπυρίδωνα Τέντε, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 12 Μαρτίου 2007, με την παρουσία και της Γραμματέως Ελένης Γιαννέλη, για να δικάσει μεταξύ:

Της αναιρεσείουσας: εταιρίας περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία "ΜΕΝΤΙΚΕΡ Μονοπρόσωπη εταιρία περιορισμένης ευθύνης και εμπορία ιατρικών μηχανημάτων" που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Παναγιώτη Ρίζο.
Της αναιρεσίβλητης: ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία "PHILIPS AG", που εδρεύει στη Ζυρίχη της Ελβετίας, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Σωτήριο Καλαμίτση, με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 29-11-2001 αίτηση της ήδη αναιρεσίβλητης και την από 18-2-2002 κυρία παρέμβαση της ήδη αναιρεσείουσας, που κατατέθηκαν στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών και συνεκδικάσθηκαν. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις : 5873/2002 οριστική του ίδιου δικαστηρίου και 8042/2003 του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας αποφάσεως ζητεί η αναιρεσείουσα με την από 20 Φεβρουαρίου 2004 αίτησή της. Κατά τη συζήτηση της αιτήσεως αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Δημήτριος Κανελλόπουλος ανέγνωσε την από 21 Νοεμβρίου 2005 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε να απορριφθεί η υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως . Ο πληρεξούσιος της αναιρεσείουσας ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως και την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ
Ι. Κατά το άρθρο 5 παρ. 2 της από 10 Ιουνίου 1958 διεθνούς συμβάσεως της Νέας Υόρκης "περί αναγνωρίσεως και εκτελέσεως αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων", η οποία κυρώθηκε με το ν.δ. 4220/1961 και αποτελεί έκτοτε εσωτερικό δίκαιο "η αναγνώρισις και εκτέλεσις διαιτητικής αποφάσεως θα δύναται ωσαύτως να απορριφθεί, εάν η αρμόδια αρχή της χώρας ένθα ζητείται η αναγνώρισις και εκτέλεσις διαπιστώνη: α) ότι, κατά το δίκαιον της εν λόγω χώρας το αντικείμενον της διαφοράς δεν είναι επιδεκτικόν ρυθμίσεως διά διαιτησίας ή β) ότι η αναγνώρισις και εκτέλεσις της αποφάσεως θα ήτο αντίθετος προς την δημοσίαν τάξιν της εν λόγω χώρας". Από τη διατύπωση του εδαφίου β΄ της διατάξεως αυτής προκύπτει, ότι αρνητική προϋπόθεση για την κήρυξη εκτελεστής στην Ελλάδα αλλοδαπής διαιτητικής αποφάσεως είναι η μη αντίθεσή της στην ημεδαπή δημόσια τάξη, η οποία διαλαμβάνεται υπό την αναφερόμενη στο άρθρο 33 του Α.Κ. έννοια της διεθνούς, κατά τη νομολογία που εκράτησε, δημόσιας τάξης. Η αντίθεση αυτή υφίσταται, είτε όταν η διαδικασία που ακολουθήθηκε, για την έκδοση της αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης, προσκρούει σε θεμελιώδη δικονομικά αξιώματα, τα οποία πέρα και ανεξάρτητα από τους συγκεκριμένους ημεδαπούς δικονομικούς κανόνες εκφράζουν το κράτος δικαίου επί του πεδίου της απονομής της πολιτικής δικαιοσύνης, υπό την προϋπόθεση βέβαια ότι η παράβαση των άνω δικονομικών αρχών δεν ήταν δυνατό να προβληθεί, με

ένδικα μέσα κατά της απόφασης, ενώπιον των δικαστηρίων της αλλοδαπής πολιτείας (Α.Π. 496/94) είτε, και κυρίως, όταν η ανάπτυξη των συνεπειών της αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης στην ημεδαπή αντιτίθεται ευθέως προς τους θεμελιώδεις κανόνες και αρχές, που κρατούν κατά ορισμένο χρόνο στη χώρα και απηχούν τις κοινωνικές, οικονομικές, πολιτειακές, πολιτικές, θρησκευτικές, ηθικές και άλλες αντιλήψεις, οι οποίες διέπουν το βιοτικό ρυθμό αυτής και αποτελούν τα φράγμα που αποτρέπει τη διαταραχή του άνω ρυθμού με την εκτέλεση στην ημεδαπή της αλλοδαπής απόφασης (Ολ. Α.Π. 6/90). Εξάλλου, οι διατάξεις που εκφράζουν τις ανωτέρω θεμελιώδεις αρχές που διέπουν το βιοτικό ρυθμό της χώρας είναι και η έκφραση της υπό την ανωτέρω έννοια δημόσιας τάξης, γιαυτό και οι προς αυτές αντίθεση αλλοδαπού δικαίου δεν συγχωρεί την εφαρμογή του τελευταίου, η οποία θα έχει ως συνέπεια τη μερική ή ολική διαταραχή της πολιτειακής έννομης τάξης (Ολ. Α.Π. 6/90). Να σημειωθεί εδώ, ότι έχει νομολογηθεί, πως και η ανεπαρκής αιτιολογία της διαιτητικής απόφασης ή ακόμα και η ενδεχόμενη εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή νομικών κανόνων, ή η εσφαλμένη εκτίμηση της ουσίας από τους διαιτητές, δεν καθιστούν την απόφαση αντίθετη στην ημεδαπή δημόσια τάξη (Α.Π. 1273/2003). Περαιτέρω, κατά το άρθρο 891 του ΚΠολΔ, "αν οι διαιτητές είναι περισσότεροι και με τη συμφωνία για διαιτησία δεν ορίζεται διαφορετικά, αποφασίζουν όλοι από κοινού με τον επιδιαιτητή, κατά πλειοψηφία. Αν δεν σχηματιστεί πλειοψηφία, υπερισχύει η γνώμη του επιδιαιτητή". Από τις εν λόγω διατάξεις, που είναι ενδοτικού δικαίου, σαφώς προκύπτει, ότι αυτές εφαρμόζονται μόνο αν με τη συμφωνία για τη διαιτησία δεν έχει οριστεί από τα συμβαλλόμενα μέρη διαφορετικός, από τον προαναφερόμενο, τρόπος λήψης της διαιτητικής απόφασης.

Συνεπώς, στη συμφωνία για τη διαιτησία μπορεί να προβλέπεται ότι μόνο οι διαιτητές αποφασίζουν από κοινού, χωρίς τη συμμετοχή του επιδιαιτητή και όταν διαφωνούν αποφασίζει μόνο ο επιδιαιτητής, χωρίς τη συμμετοχή των διαιτητών (Α.Π. 1661/80, Α.Π. 1282/87). Εξάλλου, από το άρθρο 892, σε συνδυασμό με τα άρθρα 893 και 897 αριθ. 5 ΚΠολΔ, συνάγονται τα εξής: Η διαιτητική απόφαση πρέπει να συντάσσεται σε έγγραφο και ακολούθως πρέπει να υπογράφεται ιδιοχείρως από όλους, κατ' αρχήν, τους διαιτητές, σε περίπτωση δε που κάποιος από αυτούς αρνείται ή κωλύεται να υπογράψει, πρέπει να βεβαιώνεται αυτό στο έγγραφο της αποφάσεως, καθώς και ότι ο μη υπογράφων έλαβε μέρος στη διαιτητική διαδικασία και στη διάσκεψη, η αντίστοιχη δε βεβαίωση πρέπει να υπογράφεται από την πλειοψηφία των διαιτητών (ΑΠ 221/2004). Ενόψει όλων αυτών και όταν πρόκειται για αλλοδαπή διαιτητική απόφαση, η ανάπτυξη στην ημεδαπή των συνεπειών της διαιτητικής αυτής απόφασης, στην περίπτωση που αυτή εκδόθηκε χωρίς τη συμμετοχή του ενός από τους διαιτητές, που ορίστηκαν με τη συμφωνία για τη διαιτησία, στη διαιτητική διαδικασία και στη διάσκεψη, αντίκειται ευθέως στην ημεδαπή δημόσια τάξη, κατά την προαναφερόμενη έννοια. Όμως, κατά τη γνώμη που επικράτησε, έχει ικανοποιηθεί η επιταγή για διάσκεψη και δεν είναι αντίθετη η αλλοδαπή διαιτητική απόφαση στην ημεδαπή δημόσια τάξη, στην περίπτωση κατά την οποία παρασχέθηκε η δυνατότητα στο διαιτητή να συμμετάσχει στη διαιτητική διαδικασία και να εκφέρει την άποψή του, αλλ' αυτός, χωρίς να αποποιείται επισήμως την άσκηση των καθηκόντων του, αρνείται να συνεργαστεί ή παρακωλύει, απέχοντας χωρίς εύλογη αιτία από τις διασκέψεις του διαιτητικού δικαστηρίου. Στην περίπτωση δηλαδή αυτή, το διαιτητικό δικαστήριο εξακολουθεί να είναι νομίμως συγκροτημένο και ο δυστροπών διαιτητής δεν μπορεί να εμποδίσει το σώμα των διαιτητών, εφόσον βέβαια αυτό αποφασίζει με πλειοψηφία των μελών του, να συνεχίσει τη διαδικασία και να εκδώσει απόφαση. Έτσι αποτρέπεται η ευχέρεια ενός διαιτητή να παραλύει την επεξεργασία της απόφασης, με το να απέχει χωρίς αιτία από τη διαιτητική διαδικασία και τη διάσκεψη. Στην προκείμενη περίπτωση, το Εφετείο, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφασή του, δέχτηκε ανελέγκτως ότι αποδείχθηκαν τα ακόλουθα περιστατικά: Την 1η Μαΐου 1987 η Ολλανδική εταιρία Hewlett Packard BV και η κυρίως παρεμβαίνουσα (ήδη αναιρεσείουσα) ελληνική εταιρία υπέγραψαν σύμβαση, με την οποία η δεύτερη ανέλαβε την υποχρέωση, να αγοράζει και εισάγει στην Ελλάδα διάφορα προϊόντα ιατρικής ηλεκτρονικής τεχνολογίας, παραγωγής της πρώτης και να τα μεταπωλεί με κέρδος. Οι δύο αυτές εταιρίες συνήψαν στη συνέχεια την 1η Ιουνίου 1993 μία νέα σύμβαση, με το ίδιο περιεχόμενο, η διάρκεια της οποίας έληξε στις 30 Νοεμβρίου 1993 και αμέσως μετά μία άλλη σύμβαση, με το αυτό περιεχόμενο, η οποία τέθηκε σε ισχύ από την 1η Δεκεμβρίου 1993. Στην τελευταία σύμβαση προβλεπόταν η δυνατότητα ανανέωσης και οι δύο εταιρίες στις 24 Οκτωβρίου 1994 υπέγραψαν τη σχετική ανανέωση για ένα χρόνο. Το Σεπτέμβριο του 1995 άρχισαν διαπραγματεύσεις για ανανέωση της

σύμβασης για ένα ακόμη χρόνο, πλην όμως δεν επιτεύχθηκε συμφωνία. Στη σύμβαση μεταξύ των δύο προαναφερόμενων εταιριών υπήρχε όρος, που ίσχυσε μέχρι τη λήξη της σύμβασης, σύμφωνα με τον οποίο κάθε διαφορά, που θα ανέκυπτε ενδεχομένως μεταξύ των δύο εταιριών ως προς τη σύναψη, το κύρος, την ερμηνεία και την εκτέλεση της σύμβασης, θα επιλυόταν διαιτητικά. Ειδικότερα συμφωνήθηκε ότι τόπος της διαιτησίας θα ήταν η Γενεύη της Ελβετίας, ότι η διαιτησία θα διέπονταν από τους Κανόνες Συμφιλίωσης και Διαιτησίας του Διεθνούς Εμπορικού Επιμελητηρίου (ΔΕΕ), ότι θα εφαρμοζόταν το Ελβετικό Ομοσπονδιακό Δίκαιο περί της Ομοσπονδιακής Πολιτικής Δικονομίας και ότι το διαιτητικό δικαστήριο θα απαρτιζόταν από τρεις διαιτητές. Στο Διαιτητικό αυτό Δικαστήριο προσέφυγε η κυρίως παρεμβαίνουσα με την από 5/10/1996 αίτησή της, με την οποία, επικαλούμενη αντισυμβατική συμπεριφορά της εταιρίας Hewlett Packard BV, ζήτησε να υποχρεωθεί η τελευταία να της καταβάλει για αποζημίωση το ποσό των 7.278.029 δολλαρίων Η.Π.Α. Στο ίδιο διαιτητικό δικαστήριο προσέφυγε με ανταίτηση και η εταιρία Hewlett Packard BV, με την οποία ζήτησε να υποχρεωθεί η κυρίως παρεμβαίνουσα να της καταβάλει, για την αξία εμπορευμάτων που της είχε πωλήσει και παραδώσει 1.665.388,10 δολλάρια Η.Π.Α. και να απαγορευτεί στην τελευταία (κυρίως παρεμβαίνουσα) να χρησιμοποιεί όλα τα σήματά της. Το Διαιτητικό Δικαστήριο συγκροτήθηκε από τους 1) Μιχαήλ Σταθόπουλο, που ορίστηκε ως διαιτητής από την κυρίως παρεμβαίνουσα, 2) Peter Wolfgang, που ορίστηκε ως διαιτητής από την εταιρία Hewlett Packard BV και 3) Hans-Juergen Schroth, που ορίστηκε από τους δύο διαιτητές ως επιδιαιτητής. Η συγκρότηση του Διαιτητικού Δικαστηρίου επικυρώθηκε από το Δ.Ε.Ε. και στη συνέχεια άρχισε ενώπιόν του η διαιτητική διαδικασία, η οποία συνεχίστηκε κανονικά μέχρι τις 13/8/1999, οπότε στη θέση της εταιρίας Hewlett Packard BV υπεισήλθε εκ του νόμου η προελθούσα από διάσπασή της εταιρία AGILENT TECHNOLOGIES EUROPE BV, με έδρα την Ολλανδία, η οποία συνέχισε στο όνομά της τη δίκη ενώπιον του Διαιτητικού Δικαστηρίου. Στις 11/4/2000 ο διαιτητής Μιχαήλ Σταθόπουλος ανέλαβε καθήκοντα υπουργού Δικαιοσύνης της Ελληνικής Κυβέρνησης και, ένεκα τούτου, δεν μπορούσε κατά το Ελληνικό Σύνταγμα (αρθ. 81 παρ. 3) να ασκεί τα καθήκοντά του ως διαιτητής. Γι' αυτό στη θέση του ορίστηκε ως διαιτητής, με πρόταση της κυρίως παρεμβαίνουσας, ο Γεώργιος Κουβελάκης, ο διορισμός του οποίου εγκρίθηκε στις 6/9/2000 από το Διεθνές Διαιτητικό Δικαστήριο του Δ.Ε.Ε. Ο νέος διαιτητής ζήτησε να επαναληφθεί η μέχρι τότε διαιτητική διαδικασία, πλην όμως το Διαιτητικό Δικαστήριο αποφάσισε κατά πλειοψηφία (μειοψήφισε ο Γεώργιος Κουβελάκης) στις 11/1/2001 τη μη επανάληψή της και αμέσως μετά ορίστηκε η 30η Ιανουαρίου 2001, ως ημέρα διάσκεψης των μελών του Διαιτητικού Δικαστηρίου, για να αποφασίσουν επί των υποθέσεων που εκκρεμούσαν ενώπιόν του. Λίγες ημέρες πριν από την ορισθείσα δικάσιμο και συγκεκριμένα στις 23/1/2001, η κυρίως παρεμβαίνουσα υπέβαλε στο Διεθνές Διαιτητικό Δικαστήριο του Δ.Ε.Ε. αίτηση εξαίρεσης του επιδιαιτητή Hans-Juergen Schroth. Ο διαιτητής Γεώργιος Κουβελάκης είχε την άποψη ότι, μέχρι να εκδοθεί απόφαση επί της αίτησης εξαίρεσης, δεν μπορούσε να γίνει διάσκεψη των μελών του Διαιτητικού Δικαστηρίου και γι' αυτό δεν πήγε στην ορισθείσα για τις 30/1/2001 διάσκεψη. Τα άλλα δύο μέλη όμως είχαν την άποψη ότι δεν υπήρχε κανένα κώλυμα και τούτο διότι η κυρίως παρεμβαίνουσα δεν είχε ζητήσει και την αναστολή της διαιτητικής διαδικασίας. Γι' αυτό συνεδρίασαν στις 30/1/2001 και αποφάσισαν κατά πλειοψηφία (χωρίς τη συμμετοχή του Γεωργίου Κουβελάκη) το σχέδιο της διαιτητικής απόφασης και ο επιδιαιτητής όρισε στους δύο διαιτητές προθεσμία μέχρι τις 28/2/2001 για να του γνωστοποιήσουν τις απόψεις τους επί του σχεδίου της απόφασης και ότι νέα διάσκεψη θα γινόταν στο Μόναχο στις 19/3/2001. Στις 23/2/2001 το Διεθνές Διαιτητικό Δικαστήριο του Δ.Ε.Ε. απέρριψε τη προαναφερόμενη αίτηση εξαίρεσης του επιδιαιτητή, πλην όμως ο διαιτητής Γεώργιος Κουβελάκης διεμήνυσε στα δύο άλλα μέλη του Διαιτητικού Δικαστηρίου ότι δεν θα μετάσχει στο μέλλον στη διαιτητική διαδικασία, αν δεν αποσυρόταν προηγουμένως το αποτέλεσμα της διάσκεψης της 30ης Ιανουαρίου 2001 και τούτο διότι η διάσκεψη αυτή είχε γίνει χωρίς τη δική του συμμετοχή και γι'αυτό οι αποφάσεις που είχαν ληφθεί δεν μπορούσαν να αποτελέσουν βάση για περαιτέρω διαβουλεύσεις. Τα δύο άλλα μέλη του Διαιτητικού Δικαστηρίου δεν δέχτηκαν τις απόψεις αυτές του διαιτητή Γεωργίου Κουβελάκη και, λόγω της εμμονής του τελευταίου, συναντήθηκαν στο Μόναχο στις 19/3/2001, που είχε οριστεί ως ημέρα διάσκεψης και, χωρίς τη συμμετοχή του Γεωργίου Κουβελάκη, επέφεραν ελάχιστες τροποποιήσεις στο σχέδιο της διαιτητικής απόφασης που είχαν συντάξει κατά τη διάσκεψη της 30ης Ιανουαρίου 2001. Την επομένη, 26/3/2001, ο επιδιαιτητής ζήτησε από τους δύο διαιτητές να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί του νέου

τροποποιημένου σχεδίου απόφασης. Ο διαιτητής Γεώργιος Κουβελάκης δεν έκανε χρήση της νέας δυνατότητας που του δόθηκε. Στις 28/3/2001 η κυρίως παρεμβαίνουσα ζήτησε, με νέα αίτηση, εξαίρεση του επιδιαιτητή και του διαιτητή που είχε ορίσει η αντίδικός της, η οποία όμως απορρίφτηκε στις 26 Απριλίου 2001 από το Δ.Ε.Ε. Η κυρίως παρεμβαίνουσα ζήτησε από το Δ.Ε.Ε. την επανεξέταση της τελευταίας απορριπτικής απόφασής του, πλην όμως χωρίς επιτυχία. Στη συνέχεια ο επιδιαιτητής και ο διαιτητής Wolfgang Peter εξέδωσαν, χωρίς τη συμμετοχή του διαιτητή Γεωργίου Κουβελάκη, την οριστική απόφαση, που ζητείται να κηρυχτεί εκτελεστή στην Ελλάδα, η οποία έχει ημερομηνία 15/7/2001, στοιχεία υπόθεσης 9281/AC/DB και επιδόθηκε στους διαδίκους στις 27/7/2001. Με την απόφαση αυτή υποχρεώνεται η μεν κυρίως παρεμβαίνουσα να καταβάλει στην AGILENT TECHNOLOGIES EUROPE BV 1.665.380,10 δολλάρια Η.Π.Α., πλέον τόκων και διαιτητικών εξόδων, και να μη χρησιμοποιεί στο μέλλον τα εμπορικά σήματα της αντιδίκου της, η δε AGILENT TECHNOLOGIES EUROPE BV να καταβάλει στην κυρίως παρεμβαίνουσα 351.169 δολλάρια Η.Π.Α., πλέον τόκων και εξόδων. Στις 26/7/2001 η εταιρία AGILENT TECHNOLOGIES EUROPE BV εκχώρησε στην αιτούσα και τώρα εκκαλούσα (ήδη αναιρεσίβλητη) όλες τις απαιτήσεις της που απορρέουν από την εν λόγω διαιτητική απόφαση. Η δε εκκαλούσα αποδέχτηκε όλες τις υποχρεώσεις της δικαιοπαρόχου της που απορρέουν από την απόφαση αυτή. Η κυρίως παρεμβαίνουσα υπέβαλε προσφυγή στο Ελβετικό Ομοσπονδιακό Δικαστήριο, με την οποία ζήτησε την ακύρωση της εν λόγω διαιτητικής απόφασης. Μεταξύ των λόγω ακυρότητας ήταν και το ότι η διαιτητική απόφαση δεν είχε εκδοθεί από Διαιτητικό Δικαστήριο με πλήρη σύνθεση. Η προσφυγή απορρίφτηκε με την απόφαση με αριθμό 4p.226/2001/1-2-2002 του Πολιτικού Τμήματος του Ελβετικού Ομοσπονδιακού Δικαστηρίου ως ουσιαστικά αβάσιμη. Από όσα προεκτίθενται, συνεχίζει το Εφετείο, προκύπτει ότι, μετά την αποχώρηση του διαιτητή Μιχαήλ Σταθόπουλου, η διαιτητική διαδικασία προχώρησε χωρίς τη συμμετοχή του διορισθέντος στη θέση του Γεωργίου Κουβελάκη, ο οποίος πάντοτε είχε ειδοποιηθεί για τις συνεδριάσεις του Διαιτητικού Δικαστηρίου και για τα θέματα που επρόκειτο να συζητηθούν, καθώς επίσης ότι η οριστική διαιτητική απόφαση, που ζητείται να κηρυχτεί εκτελεστή στην Ελλάδα, έχει εκδοθεί από τα δύο μόνο μέλη του Διαιτητικού Δικαστηρίου, χωρίς τη συμμετοχή του διαιτητή Γεωργίου Κουβελάκη, ο οποίος είχε αρνηθεί να μετάσχει και στην τελική διάσκεψη. Τα γεγονότα αυτά, δέχτηκε το Εφετείο, δεν προσκρούουν στη δημόσια τάξη, κατά την έννοια που προεκτίθεται, αφού τέτοιες προδικαστικές και οριστικές διαιτητικές αποφάσεις, που λαμβάνονται χωρίς τη συμμετοχή όλων των μελών του διαιτητικού δικαστηρίου μπορεί να εκδίδονται έγκυρα στην Ελλάδα από τα ημεδαπά διαιτητικά δικαστήρια, εφόσον υπάρχει σχετική πρόβλεψη στη συμφωνία για διαιτησία. Ακολούθως, με βάση τις παραπάνω παραδοχές, το Εφετείο, αφού δέχτηκε την έφεση της αναιρεσίβλητης κατά της πρωτόδικης απόφασης, που είχε κρίνει ότι η αλλοδαπή διαιτητική απόφαση προσκρούει στη δημόσια τάξη, δέχτηκε και την αίτηση της τελευταίας, απορρίπτοντας την κύρια παρέμβαση της αναιρεσείουσας και κήρυξε εκτελεστή στην Ελλάδα την απόφαση αυτή. Έτσι που έκρινε το Εφετείο, δεν παραβίασε, κατά τη γνώμη πάντοτε της πλειοψηφίας, τη διάταξη του άρθρου 33 Α.Κ., ευθέως ή εκ πλαγίου, με ασαφείς ή αντιφατικές αιτιολογίες, αφού η μη ομόφωνη και χωρίς συμφωνία των μερών, αλλά κατά τους Κανόνες Συμφιλίωσης Διαιτησίας του Διεθνούς Εμπορικού Επιμελητηρίου και κατά το Ελβετικό Ομοσπονδιακό Δίκαιο περί της Ομοσπονδιακής Πολιτικής Δικονομίας, που προβλέπονταν με τη συμφωνία για τη διαιτησία, λήψη της διαιτητικής απόφασης, προσφυγή κατά της οποίας, που είχε ως περιεχόμενο και την έκδοση της απόφασης από διαιτητικό δικαστήριο όχι με πλήρη σύνθεση, κατά τις ανέλεγκτες παραδοχές του Εφετείου, απορρίφτηκε από το Ελβετικό Ομοσπονδιακό Δικαστήριο ως ουσιαστικά αβάσιμη και η ανάπτυξη των συνεπειών της στην ημεδαπή δεν αντιτίθεται ευθέως προς τις θεμελιώδεις αρχές και τους κανόνες που αναφέρονται πιο πάνω, ούτε, ειδικότερα, η μη ομόφωνη λήψη της απόφασης και χωρίς τη συμφωνία των μερών για τη συνέχιση της διαιτητικής διαδικασίας από το σημείο στο οποίο είχε διακοπεί, εξαιτίας της αλλαγής του διαιτητή, ενέχει παραβίαση θεμελιωδών δικονομικών αξιωμάτων που προσκρούει στη δημόσια τάξη με την προαναφερόμενη έννοια, ενώ επιπλέον το Εφετείο, με πλήρεις και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογίες αποφάνθηκε για το ζήτημα αυτό, που ασκεί ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Επομένως, κατά τη γνώμη που επικράτησε, ο πρώτος από τους αριθμούς 1 και 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ λόγος της αναίρεσης και κατά το τμήμα του με το οποίο προβάλλεται παραβίαση, ευθέως και εκ πλαγίου, της ουσιαστικής διάταξης του άρθρου 33 ΑΚ, καθώς και ο δεύτερος λόγος, κατά το πρώτο μέρος του, όπως εκτιμάται, που περιέχει τις συναφείς αιτιάσεις

ότι η διαιτητική απόφαση εκδόθηκε χωρίς διάσκεψη και ψηφοφορία όλων των διαιτητών, είναι αβάσιμοι. Κατά τη γνώμη όμως του αντιπροέδρου Δημητρίου Λοβέρδου και του αρεοπαγίτη Διονυσίου Γιαννακόπουλου, η ανάπτυξη στην Ελλάδα των συνεπειών της παραπάνω αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης, που εκδόθηκε χωρίς τη συμμετοχή στη διάσκεψη και ψηφοφορία του ενός από τους διαιτητές που ορίστηκαν με τη συμφωνία για τη διαιτησία, αντίκειται στην ημεδαπή δημόσια τάξη, κατά την προαναφερόμενη έννοια, διότι η συμμετοχή στη διάσκεψη όλων των μερών του διαιτητικού δικαστηρίου συνιστά βασική αρχή της δημόσιας τάξης, ενώ και η περίπτωση σκόπιμης και αδικαιολόγητης παρεμπόδισης της διαιτητικής διαδικασίας από έναν διαιτητή μπορούσε να αντιμετωπιστεί με την αντικατάστασή του. Επομένως, κατά τη γνώμη των δύο πιο πάνω δικαστών, οι προαναφερόμενοι λόγοι της αναίρεσης έπρεπε να κριθούν ως βάσιμοι.

ΙΙ. Ορίζουν μεν οι διατάξεις των άρθρων 14 και 15 του ν. 2735/1999 "Διεθνής Εμπορική Διαιτησία", ότι σε περίπτωση κατά την οποία παύει η εξουσία του διαιτητή, λόγω παράλειψης ή αδυναμίας εκπλήρωσης των καθηκόντων του, ορίζεται αντικαταστάτης διαιτητής σύμφωνα με τους κανόνες που εφαρμόζονται για τον ορισμό του διαιτητή που αντικαθίσταται και το διαιτητικό δικαστήριο, υπό τη νέα του σύνθεση αποφασίζει ομόφωνα αν η διαιτησία θα συνεχιστεί από το σημείο κατά το οποίο διακόπηκε εξαιτίας της παύσης της εντολής του διαιτητή που διακόπηκε, εκτός αν τα μέρη αποφασίσουν για το ζήτημα αυτό, πλην όμως, όπως σαφώς προκύπτει από τις διατάξεις των άρθρων 1 παρ. 1 και 36 του νόμου αυτού, που ορίζουν, το πρώτο ότι οι διατάξεις του εφαρμόζονται, με την επιφύλαξη και του άρθρου 36, στη διεθνή εμπορική διαιτησία, ο τόπος της οποίας βρίσκεται στην Ελληνική Επικράτεια και το δεύτερο ότι "η αναγνώριση και εκτέλεση των αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων γίνεται σύμφωνα με τις διατάξεις του ν.δ. 4220 της 19/19 Σεπτεμβρίου 1961 περί κυρώσεως της εν Νέα Υόρκη την 10ην Ιουνίου 1958 υπογραφείσης συμβάσεως περί αναγνωρίσεως και εκτελέσεως αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων", οι προαναφερόμενες διατάξεις των άρθρων 14 και 15 του πιο πάνω νόμου δεν εφαρμόζονται όταν πρόκειται για αναγνώριση και εκτέλεση αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων. Επομένως το Εφετείο, αφού στην προκείμενη περίπτωση πρόκειται για αλλοδαπή διαιτητική απόφαση, δεν παραβίασε, με τη μη εφαρμογή τους, τις πιο πάνω διατάξεις των άρθρων 14 και 15 του ν. 2735/1999 και γιαυτό ο πρώτος λόγος της αναίρεσης, κατά το αντίστοιχο τμήμα του, επίσης από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, με τον οποίο η αναιρεσείουσα υποστηρίζει τα αντίθετα, είναι αβάσιμος.

ΙΙΙ. Κατά τη σαφή έννοια της διάταξης του άρθρου 559 αριθ. 2 ΚΠολΔ, λόγος αναίρεσης ιδρύεται για μη νόμιμη σύνθεση πολιτικού δικαστηρίου. Επομένως, ο από τη διάταξη αυτή δεύτερος λόγος της αίτησης αναίρεσης, κατά το δεύτερο μέρος του, για μη νόμιμη σύνθεση του Διαιτητικού Δικαστηρίου που εξέδωσε την αλλοδαπή διαιτητική απόφαση, την οποία το Εφετείο κήρυξε εκτελεστή στην Ελλάδα, είναι απαράδεκτος.
IV. Ενόψει του ότι οι προαναφερόμενοι πρώτος και δεύτερος λόγοι της αναίρεσης, κατά το τμήμα τους από τους αριθμούς 1 και 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, με το οποίο προβάλλεται παραβίαση, ευθέως και εκ πλαγίου, της ουσιαστικής διάταξης του άρθρου 33 ΑΚ, κρίθηκαν ως αβάσιμοι με πλειοψηφία μιας ψήφου, το τμήμα τούτο του Αρείου Πάγου είναι υποχρεωμένο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 563 παρ. 2 εδάφια 1β και 3 περ. α του ΚΠολΔ, να παραπέμψει τους λόγους αυτούς της αναίρεσης στην Τακτική Ολομέλεια του Αρείου Πάγου.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ
Παραπέμπει στην Τακτική Ολομέλεια του Αρείου Πάγου τους πρώτο και δεύτερο λόγους της αναίρεσης, κατά το τμήμα τους από τους αριθμούς 1 και 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, με το οποίο προβάλλεται παραβίαση, ευθέως και εκ πλαγίου, της ουσιαστικής διάταξης του άρθρου 33 ΑΚ.

Απορρίπτει όλους τους λοιπούς λόγους της αναίρεσης.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 20 Απριλίου 2007. Και

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 27 Ιουνίου 2007.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ